

430737

GLASUL BISERIII

FOAIE RELIGIOASĂ PENTRU POPOR

BCU Cluj / Central University Library Cluj

UNIV. CLUJ
283-1053
Exemplar legal

Inalt Prea Sfințitul
† JUSTINIAN
Patriarhul României

ORGAN AL ARHIEPISCOPIEI BUCUREȘTILOR ȘI AL EPISCOPIILOR BUZĂULUI ȘI DUNĂRII DE JOS

ANUL 1951 — Nr. 1-2

IANUARIE-FEBRUARIE

GLASUL BISERICII

FOAIE RELIGIOASĂ PENTRU POPOR

APARE ODATA PE LUNĂ CU BINECUVÂNTAREA I. P. S. JUSTINIAN, PATRIARHUL ROMÂNIEI.

CALENDAR ORTODOX

M A R T I E	
J	1 Cuvioasa Mucenița Evdochia
V	2 Sf. Mc. Teodot, Episcopul Chirinei
S	3 Sâmbăta Morților
D	4 Cuviosul Gherasim
IX <i>Dumineca Lăsatului de carne a Infri-coș. Judecăți. Ev. Mat. XXV, 31—46; Ap. I Cor. VIII, 8-14; gl. 7, voscr. 7.</i>	
L	5 Sf. Mucenic Conon
M	6 Sf. 42 de mucenici Amoreia
M	7 Sf. M-ci Vasilie, Efrem, Evghenia
J	8 Sf. Teofilact Mărturisitorul
V	9 Sf. 40 Mucenici din Sevastia
S	10 Sf. M-ci Codrat, Ciprian și Dionisie
D	11 Sf. Sofronie
X <i>Dumineca Lăsat. de brânză. Izgon. lui Adam din Rai. Ev. Mat. VI, 14-21; Ap. Rom. XIII, 11-24; gl. 8, voscr. 8.</i>	
L	12 Cuv. Teofan și Sf. Grigorie Dialogul
M	13 Aducerea moaștelor Sf. Nichifor
M	14 Cuv. Benedict, Sf. Mc. Alexandru
J	15 Sf. M-ci Agapie, Plisie, Timolau
V	16 Sf. M-ci Savin și Papa
S	17 C. Alexie, Omul lui D-zeu. Sf. Tooad.
D	18 Sf. Chiril al Ierusalimului
XI <i>Dumineca I din Post, a Ortodoxiei. Ev. Ioan I, 43—51. Ap. Evrei XI, 24—26; 32—49; glas 1; voscr. 9.</i>	
L	19 Sf. Mucenici Hrisant și Daria
M	20 Cuv. Părinți uciși în M-rea Sf. Sava
M	21 Cuv. Iacob. Mărturisit. Sf. Toma
J	22 Sf. Vasilie, preotul Anghirei
V	23 Sf. Mc. Nicon și 199 Ucenici ai săi
S	24 Cuv. Părinți Zaharia și Artemon
D	25 (+) Buna Vestire
XII <i>Dumineca II din Post, a Sf. Grigorie Palama. Ev. Marcu II, 1—12 și Ioan X, 1-16; Ap. Evr. I, 10-14; gl. 2, v. 10.</i>	
L	26 Soborul Arhanghelului Gavriil
M	27 Cuvioasa Maica Matroana
M	28 Cuv. Ilarion, Sf. Mc. Filit și Lidia
J	29 Sf. Marcu, Episcopul Aretuzelor
V	30 Cuc. Părinte Ioan Scăraru
S	31 Cuv. Părinte Ipatie, Episc. Cangrei

A P R I L I E	
D	1 Cuvioasa Maria Egipteanca
XIII <i>Dumineca III din Post, a Sf. Cruce. Ev. Marcu VIII, 34—39; Ap. Evrei IV, 14—16; gl. 3; voscr. 11.</i>	
L	2 Părintele Tit, făcătorul de minuni
M	3 Sf. Nichita Mărturisitorul
M	4 Cuv. Iosif, Zosima și Platon
J	5 Sf. M-ci Claudie, Teodul, Agatopol.
V	6 Sf. Eftahie, Cuv. Platonida
S	7 Părintele Gheorghe, Episc. Melitinei
D	8 Sf. Apostol Irodin, Agav și Ruf
XIV <i>Dumineca IV din Post, a Sf. Ioan Scăraru. Ev. Marcu IX, 17—31; Ap. Evr. 15—20; gl. 4; voscr. 1.</i>	
L	9 Sf. Mucenic Evsihie
M	10 Sf. M-ci Terentie și Pombie
M	11 Sf. Mc. Antipa, Episc. Pergamului
J	12 Părintele Vasilie Mărturisitorul
V	13 Sf. Mc. Artemon (Denie)
S	14 Sf. Martin, Papa Romei
D	15 Sf. Ap. Aristarh, Pud și Trofin
XV <i>Dumineca V din Post, a Sf. Maria Egipteanca. Ev. Marcu X, 33—46; Ap. Evrei IX, 1—7; gl. 5; voscr. 2.</i>	
L	16 Sf. M-țe Agapia, Irina și Hionia
M	17 Cuv. Părinți Simion și Acachie
M	18 Cuv. Ioan, ucen. Sf. Grig. Decapolit.
J	19 Sf. Ioan dela Peștera Veche
V	20 Cuviosul Părinte Teodor Trihina
S	21 Sâmbăta lui Lazăr
D	22 Sf. Teodor Sicheotul
XVI <i>Dumineca Florilor. Liturgia Sf. Ioan Gură de Aur. Toate ale Praznicului. Denie. Deslegare pește.</i>	
L	23 (+) Sf. Gheorghe (Denie)
M	24 Sf. M-ci Sava, Valentin (Denie)
M	25 Sf. Ap. și Evang. Marcu (Denie)
J	26 Sf. Mc. Vasilie al Amasiei (Denie)
V	27 Sf. Simion al Ierusalimului (Denie)
S	28 Sf. Ap. Iason și Sosipatru
D	29 (+) Sfintele Paști
XVII <i>Dumineca Sfintei Invieri. Toate ale Praznicului.</i>	
L	30 (+) Sfintele Paști

283

1953

I. P. PATRIARH JUSTINIAN A IMPLINIT VÂRSTA DE 50 DE ANI

Inalt Prea Sfințitul nostru Patriarh Justinian a împlinit, în ziua de 22 Februarie 1951, cincizeci de ani de viață. Inchinându-și toată puterea sa de muncă numai slujirii Sfintei noastre Biserici, Părintele nostru Patriarh a fost chipul adevăratului preot al lui Hristos.

Ridicat din rândurile țărănimii oltene, urmaș al unei străvechi familii de preoți, Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a întruchipat cu desăvârșire toate podoabele sufletesti ale poporului credincios. Moștenind dela mama sa, evlavia și dragostea nețărmurită pentru credința strămoșească, iar dela tatăl său, dârza împotrivire în fața nedreptăților și oprimirilor pe care le suferea poporul, — Inalt Prea Sfințitul nostru Patriarh n'a încetat o clipă de a propovădui adevărurile veșnice ale Evangheliei și de a sprijini toate strădanile menite să asigure o viață liberă și fericită celor mulți și harnici. A slujit cu dragoste și cu râvnă Biserica lui Hristos, dar și năzuințele sfinte ale poporului, împlinind astfel cu fapta poruncile sfintelor învățături ale dreptei-credințe.

Inălțat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române la treapta de arhiepiscop-vicar al Mitropoliei Moldovei, în anul 1945, ales apoi mitropolit al aceleiași eparhii, în 1947, Inalt Prea Sfințitul Justinian a urmat aceiași cale de vrednic și iubitor părinte duhovnicesc, punând bună rânduială și bună chivernisire în treburile Bisericii moldovene. Dragostea credincioșilor de pe plainurile Moldovei și-a câștigat-o în deosebi prin neprecupețita Inalt Prea Sfinției Sale strădanie de a aduce sprijinul Bisericii, la vindecarea rănilor lăsate de războiul care a pustit satele și de anii de secetă ce au urmat. În orice bisericuță, din umbra brazilor de munte și până în văile largi și liniștite ale Prutului, se înalță și astăzi rugi către Domnul, pentru sănătatea și îndelunga păstorire a I. P. S.

Justinian; este acesta semnul mângâierilor pe care Biserica moldoveană, sub cârmuirea Inalt Prea Sfinției Sale, le-a adus credincioșilor, în zile grele!...

Urcând — din voia Atotputernicului Dumnezeu — pe scaunul de Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, într'o vreme de adânci prefaceri sociale, Inalt Prea Sfințitul Justinian a deschis drum luminos în viața sfintei noastre Biserici strămoșești. Indemnând și ajutând pe slujitorii altarelor să nu înceteze a vesti cuvântul adevărului evanghelic, dăruind credincioșilor îndemn, sfat bun și sprijin sufletesc, Părintele nostru Patriarh a întărit legătura străveche dintre Biserică și poporul credincios, care vede că nădejțile sale de mai bine sunt sprijinite neîncetat de Biserica noastră.

Din multele și îmbelșugatele roade care au încununat cei trei ani de păstorire ai Inalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, se cuvine a aminti împlinirea visului de veacuri al credincioșilor de peste munți: revenirea la vatra credinței strămoșești a fraților noștri greco-catolici. Reîntregitor al Ortodoxiei Românești, Părintele nostru Patriarh s'a arătat neobosit în munca de întărire a acestui fapt de seamă din viața Bisericii, prin povățuirile pe care le-a dat și prin dragostea cu care a îndrumat pașii celor ce se întorceau la casa părintească. Călăuzindu-se întru toată fapta sa de poruncile adevăratei învățături a lui Hristos, purtând în suflet o nesecată iubire de aproapele, — Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian s'a dovedit a fi și un dărz luptător pentru pace, pentru tihna căminelor credincioșilor săi și pentru viața copiilor lor. Aducând în această luptă împotriva unui nou războiu, contribuția Bisericii Ortodoxe Române, Inaltul nostru Părinte Patriarh s'a dovedit stegar al păcii, învrednicindu-se de răsplata dată de Mântuitorul „făcătorilor de pace“!...

Urcând treapta unei jumătăți de veac de viață, dăruită lui Hristos, Inalt Prea Sfințitul Justinian cârmuește cu gând limpede și cu braț puternic, Biserica Ortodoxă Română spre noi biruințe, pe drumul propovăduirii credinței celei adevărate și al călăuzirii credincioșilor spre mântuire.

Pentru aceea, toți cei ce mărturisesc dreapta învățătură a Bisericii Ortodoxe, roagă smeriți pe Domnul Dumnezeuul nostru să dăruiască Părintelui lor sufletesc zile bune și îndelungate și să-l păzească întru mulți ani!

INVĂȚĂTURA CREȘTINEASCĂ

SFINTELE ICOANE

Sfintele icoane sunt podoabele de preț ale bisericilor noastre. Cine și-ar putea închipui astăzi o biserică ortodoxă lipsită de lumina caldă și îmbietoare la rugăciune a sfințelor icoane? Cine și-ar putea închipui zidurile Sfințelor altare ale dreptei credințe, văduvite de chipurile evlavioase ale Sfinților, care ne îndeamnă ca în casa Domnului, «toată grija cea lumească» să o lepădăm și să ne înălțăm gândurile și sufletele spre Dumnezeu? A fost totuși o vreme, când Biserica a fost greu tulburată din pricina icoanelor. S'au găsit unii creștini, care, tălmăcind greșit și neînțelegând tainele sfinței învățături, au socotit că icoanele sunt chipuri cioplite și zugrăvite și că cinstirea lor ar fi asemenea cu închinarea la idolii păgâni. Aceștia n'au înțeles că închinarea ce se face în fața sfințelor icoane, nu se face înaintea lemnului, ori a zugrăvelii, ci înaintea celui însemnat pe lemn. Aceștia n'au înțeles că chipul de pe icoană ne ajută să ne apropiem sufletul de cel căruia ne închinăm cu smerenie, aducându-i prinos de laudă și rugăciune!

Dar în vremea de demult, acei creștini care răstălmăceau Scripturile au ajuns să se amăgească spre rătăcita alungare a icoanelor din biserici și pe împărații și stăpânitorii lumii. Iar aceștia, cu puterea oștilor și cu înfricoșarea prigonirilor, au încercat să îndepărteze Biserica lui Hristos cea adevărată, de cinstirea sfințelor icoane. Cel dintâi împărat care a dat poruncă să fie sfărâmate icoanele, a fost Leon Isaurul, cel ce a împărățit pe scaunul Bizanțului între anii 717—741. Prigoana acestuia împotriva icoanelor nu a fost mai prejos de sângeroasele prigoniri ale împăraților păgâni; mulțime mare de credincioși au sporit rândurile mucenicilor, pătimind înfricoșătoare chinuri, și îndurând moarte năprasnică. Și cei ce au domnit după el, împăratul Constantin Copronimul și Leon Cazarul, au urmat cu înverșunare uciderea celor ce apărau sfințele icoane. Abia în vremea împărătesei Irina s'a potolit prigoana împotriva acestor sfinte chipuri. Sinodul al VII-lea, adunat în anul 787, la Niceea, a statornicit deplina îndreptățire a cinstirii icoanelor. Dar pacea și liniștea n'au ținut multă vreme. Între anii 813—820, împăratul Leon Armeanul a pornit iarăși prigoana, care s'a întins și sub urmașii săi, Mihail și Teofil, până la anul 842. Tot o femeie a adus deplina liniște în Biserică, după un veac de frământări, de sbucium și de multe jertfe nevinovate. Împărăteasa Teodora adunând mare sobor arhieresc în Constantinopol, a dat poruncă aspră ca nimeni să nu mai tulbure pe creștini, din pricina icoanelor.

Iar în cea dintâi Duminică a Păresimilor din anul 842, sfințele icoane au fost așezate cu cinste și evlavie la locurile lor, în biserici, de unde nimeni nu a încercat să le mai smulgă, până în ziua de azi. În amintirea acestei biruințe, care a încununat lupta drept-credincioșilor împotriva prigonitorilor de icoane, Biserica noastră prăznuiește în fiecare an, întâia Duminică din Postul Mare, numind-o «Duminica Ortodoxiei».

Părintele PETRE

PAZNICUL DREPTEI-CREDINȚE

CEL CE VOIEȘTE SĂ VINĂ DUPĂ MINE

TĂLCUIREA SFINTEI EVANGHELII DIN DUMINECA A III-a A SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST

Zis-a Domnul «Cel ce voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze. Că cel ce va vrea să-și mântuiască sufletul său, acela și-l va pierde; iară cel ce-și va pierde sufletul său pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va mântui.

Că ce ar folosi omul de ar dobândi toată lumea, iară sufletul și l-ar pierde? Sau ce va da omul răscumpărare pentru sufletul său? Că de se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, cineva din acest neam prea desfrânat și păcătos, și Fiul Omului se va rușina de acela, când va veni în slava Tatălui Său, cu Sfinții ingeri» (Marcu VIII, 34—38).

Cel ce voiește să fie creștin cu adevărat, trebuie să urmeze lui Hristos, pe calea cea plină de smerenie, pe care Domnul, prin răstignirea Sa, a deschis-o înaintea tuturor, către mântuire. Dar prin cuvintele Sfintei Evanghelii de azi, însuși Mântuitorul arată cât de greu este omului, cât de greu ne este fiecăruia dintre noi, să urmăm lui Hristos.

«Cel ce voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze», — zice Domnul. Și inimile noastre se înfioară, auzind asemenea poruncă greu de împlinit. Gânduri și întrebări se învălmășesc în suflet: Cum să mă lepăd de mine însumi? Să las, oare, deoparte însăși viața mea? Să mă lepăd de casa mea? De agonisita muncii mele? Să îndepărtez dela mine toate micile bucurii nevinovate, cari dau farmec și preț traiului meu pe acest pământ?

Singure aceste întrebări dovedesc cât este de trebuitoare «lepădarea de sine», a celui ce voiește să urmeze lui Hristos. Căci iată că omul socotește plăcerile sale, gusturile sale, voile sale, năravurile sale, drept singurele bucurii ale vieții. El a ajuns atât de stăpânit de ele, încât este robul lor, fără să-și dea seama.

«Lepădarea de sine», pe care o poruncește Domnul, este tocmai lepădarea de păcat, ieșirea de sub robia acestor patimi, pe care omul e înclinat să le socotească «mici și nevinovate». Ca să mergi de bună voie alături de cineva, trebuie să fii liber, să nu te afli rob nimănui. Tot așa, lui Hristos poate să-i urmeze numai cel ce s'a eliberat din robia păcatului, numai cel ce a lepădat iubirea de sine, — aruncând ea pe niște zdrențe vechi și nefolositoare: trufia, îngâmfarea, mândria, goana după arginți, desfrânarea și toate celelalte patimi — și a îmbrăcat haina cea nouă și curată a dragostei, a bunătății, a păcii și a jertfei pentru semenii.

Dar ca să poți purta acest nou veșmânt, trebuie să-ți iei crucea, care este semnul LUPTEI, al SUFERINȚEI și al BIRUINȚEI.

Trebuie SĂ LUPTI mereu cu patimile ce te înlănțuiesc; trebuie SĂ CUNOȘTI SUFERINȚA pe care ți-o pricinuieste smulgerea din suflet

a înrădăcinatelor deprinderi păcătoase; trebuie să sângerezi și tu, lepădând păcatul, care ți se pare atât de plăcut și de frumos!

Atunci VEI CUNOAȘTE ȘI BIRUINȚA vieții celei noi, la care te cheamă Hristos; atunci vei înțelege tâlcul adânc al purtării crucii tale.

Lepădarea de sine, luarea crucii și urmărirea lui Hristos, sunt cele «trei porți strâmte», prin care — îndrumat de Mântuitorul — vei putea pătrunde acolo unde te așteaptă mântuirea.

Preotul D. CRISTESCU

DIN VIEȚILE SFINȚILOR

C U V I O S U L

ALEXIE — OMUL LUI DUMNEZEU

A fost fiul unui dregător cu rosturi mari în cărmuirea împărăției și s'a născut la Roma, în veacul al patrulea. Părinții săi — Eftimian și Aglaida — l-au crescut cu grijă, ca pe un copil de oameni cu bunăstare, și l-au luminat de mic, cu lumina învățaturii creștine. Din citirea și tâlcuirea Sfințelor Scripturi, tânărul Alexie a înțeles multe din rânduielele lumii acesteia: a înțeles că belșugul și indestularea din casa părinților săi este osândă înaintea lui Hristos, care a poruncit ca toți oamenii să fie deopotrivă îndreptățiți la bunurile vieții; a înțeles că viața de oameni bogați a părinților săi este străină de duhul Evangheliei creștine; a înțeles că dregătoria împărătească a tatălui său este departe de a fi spre folosul celor mulți. Și, în inima sa, a simțit îndemn mare să se desprindă de toate averile, de toate dregătoriile împărătești, de toată viața plină de deșertăciune a bogaților din Roma, spre a căuta, să trăiască din truda brațelor sale, în smerenie și în deplină înfrânare. După îndemnul inimii sale, a plecat, într'ascuns, de acasă, chiar în ziua în care părinții pregătiseră toate cele de trebuință pentru nunta sa. A mers în cetatea Edesa, unde s'a așezat lângă o biserică, viuind acolo în sărăcie, vreme de 18 ani. Când a început să se răspândească vestea despre neamul din care se trăgea și despre bogăția părinților săi, Alexie a părăsit Edesa și s'a îndreptat spre Tarsul Ciliciei, voind să se așeze acolo, în Mănăstirea Sfântului Pavel. Dar furtunile mării i-au stat împotrivă și — neputând ajunge acolo — s'a îndreptat iarăși spre Roma. Socotind că adâncă înțelepciune pe care o agonisise între timp îl va ajuta să alunge ispitirile care-l vor încerca în clipa în care va vedea iarăși belșugul din casa părintească, a mers și s'a sălășluit într'un locaș sărăcăcios, chiar lângă poarta casei părinților săi. Aci a trăit multă vreme, batjocorit și umilit de slujitorii tatălui său, dar iubit de sârmanii din cetate, care găseau la el un cuvânt bun, un sfat înțelept și un braț oricând gata să le ajute să poarte povara sărăciei lor. Curând, smeritul Alexie și-a căpătat numele de «Omul lui Dumnezeu», pentru blândețea, smerenia și bunătatea sa, prin care a adus la dreapta credință pe mulți dintre păgâni.

Simțind că i se apropie sfârșitul, a scris povestea deplină a vieții sale pe un petec de hârtie, pe care l-a păstrat în sân. Când și-a dat sufletul, a fost aflat de însuși împăratul Honoriu (fiul lui Teodosie cel Mare), care a întrebat cine este săracul mort în uliță. Căutând slujitorii împărătești printre zrențele mortului, au aflat scrisoarea pe care au dat-o împăratului să o citească. Și dintr'însa s'a aflat minunata viață a Sfântului, care a lepădat avuție și cinstire omenească, pentru a împlini poruncile smereniei creștine.

Pentru puterea voinței sale, pentru multa lui bunăstare și pentru râvna cu care se străduia să ajute pe toți cei ce veneau la dânsul, s'a învrednicit a fi așezat între Sfinții Bisericii lui Hristos, cel ce a fost numai bunăstare, iubire și jertfă.

C. ALEXANRU

TÂLCUIREA CREZULUI

CARE SE NUMEȘTE ȘI «SIMBOLUL CREDINȚEI»

Incepem acum, iubiți credincioși, să vă înfățișăm «Simbolul Credinței» sau «Crezul», care este cea mai scurtă cuprindere a învățăturilor Bisericii Ortodoxe.

Simbolul credinței este și o rugăciune și o regulă de credință; de aceea el trebuie știut, crezut și mărturisit de fiecare creștin ortodox. Este vrednic să aflați că în primele veacuri ale Bisericii creștine, nimeni nu era primit la botez fără să fi știut bine Crezul și fără să-i fi cunoscut temeinic înțelesul.

Simbolul credinței a fost alcătuit de către două Sinoade ecumenice (adică soboare ale întregii Biserici): de primul sobor dela Niceea (325), și de al doilea sobor dela Constantinopol (381), pentru care pricină poartă numele de «Simbolul Niceo-Constantinopolitan», după numele acestor două cetăți, unde se ținuseră soboarele.

Nevoia de a alcătui această prescurtare a principalelor adevăruri de credință a pricinuit-o ivirea ereziilor, adică a unor învățături greșite, pornite dela niște rătăciți, cum au fost Arie și Macedonie, care — ispitiți de diavolul — au învățat lumea, cu dela ei putere, că Fiul ar fi o creatură a Tatălui și că Sfântul Duh ar fi o creatură a Fiului. Asemenea învățături greșite amăgiseră pe mulți fii ai Bisericii din vremea aceea (veacul IV), și ținteau la ruperea Bisericii.

Ca să se hotărască îndeobște asupra adevăratei credințe, episcopii mitropolii și patriarhii tuturor Bisericilor creștine de atunci, s'au strâns în cele două mari soboare, unde au înlăturat pe eretici și învățăturile lor greșite și au statornicit Simbolul Credinței sau Crezul. El este, cum am spus, o scurtă arătare a adevărilor de credință mai însemnate, așezate sub forma a 12 articole și cuprinzând învățătura despre Sfânta Treime în cele trei persoane: Dumnezeu-Tatăl, Fiul și Sfântul Duh; apoi despre Biserică, botez, învierea morților și viața viitoare.

Dacă Biserica a alcătuit Simbolul Credinței și l-a așezat în toate slujbele dumnezeiești, ea mai are datoria ca, prin slujitorii ei, să tâlcuiască credincioșilor adevărurile de credință cuprinse în el, pentru a-i feri de rătăcirii și pentru a cunoaște dreapta credință. Pentru aceea, în paginile acestei foi de zidire sufletească, vom tâlcui înțelesul Crezului, articol cu articol.

Cel dintâi articol din Simbolul Credinței are următorul cuprins: «Cred întru unul Dumnezeu, Tatăl atotfăitorul, făcătorul cerului și al pământului, văzutele și nevăzutele».

Două adevăruri se găsesec în acest articol: primul, să creadă creștinul că unul este Dumnezeu (Deuter. VI, 4), preamărit în Treimea Sfântă, precum a grăit Sf. Ioan Evanghelistul: «Trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, și acești trei una sunt» (I Ioan V, 7); al doilea, că Dumnezeu în Treime a făcut din nimic toate cele văzute și nevăzute, așa cum zice și Psalmistul: «El a zis și s'au făcut, el a poruncit și s'au zidit» (Psalm. 33, 9).

Ce este Dumnezeu în Sine însuși și cum îl cunoaște lumea?

Dumnezeu este o ființă spirituală, un duh desăvârșit și nemărginit, adică constă dintr'o substanță nevăzută, la fel cu sufletul nostru, dar nesfârșit de superioară lui, substanță care nu se poate afla cu ajutorul simțurilor noastre. Din această pricină, Dumnezeu nu poate fi cunoscut decât tot cu sufletul nostru, cu credința, cu gândul, cu mintea noastră, dar nu cu simțurile. De aceea, cunoașterea noastră despre Dumnezeu nu este deplină, ci numai în măsura în care El ni s'a descoperit. Sf. Apostol Pavel zice: «Cunoaștem numai în parte» (I Cor. XIII, 9). Totuși, datorita credințioșilor este de a tinde din toate puterile să cunoască pe Dumnezeu cât mai bine, precum a zis Mântuitorul: «Aceasta este viața de vece ca să te cunoască pe tine adevăratul Dumnezeu și pe Acel pe care l-ai trimis, pe Iisus Hristos» (Inan XVII, 3).

Dar, pe ce cale putem ajunge la cunoașterea lui Dumnezeu?

La cunoașterea lui Dumnezeu ajungem în două feluri: pe calea naturală (adică firească) și pe calea supranaturală (adică mai presus de fire). Calea naturală este aceea când privești cum a fost alcătuită lumea și cum este condusă cu măiestrie prin legi minunate, din care descoperi, cu ajutorul minții, lucrarea lui Dumnezeu și deci existența Sa; iar calea supranaturală este aceea prin care Dumnezeu însuși a binevoit a se descoperi lumii, pe El și voia Sa. Iar descoperirea (revelația) lui Dumnezeu o aflăm cuprinsă în două izvoare: Sfânta Scriptură și Sfânta Tradițiune.

Când începem să rostim Crezul, zicem: «Cred întru unul Dumnezeu». Ce mărturisim atunci? Că Dumnezeu este o unică ființă, dar în trei fețe sau persoane, precum lămurit a învățat Mântuitorul, zicând Apostolilor Săi: «Mergând, învățați toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh» (Matei, XXVIII, 19). Deci, când zicem: «Dumnezeu», înțelegem pe Dumnezeu în chipul Sfintei Treimi; iar când deosebim: Dumnezeu-Tatăl, Dumnezeu-Fiul și Dumnezeu-Sfântul Duh, arătăm pe fiecare persoană în parte, cari sunt numai fețe ale unicei Ființe a Sfintei Treimi, Dumnezeu.

Invățătura aceasta despre Sfânta Treime a părut grea de înțeles acelor care căutau să aibă numai priceperea minții, fără lucrarea credinței. Iar aceia care au căutat să și-o explice fără ajutorul credinței și fără descoperirea lui Dumnezeu, au greșit, cum au făcut Arie, Macedonie și încă mulți alții. Se spune că la Sinodul dela Niceea (325), pe când Arie căuta să dovedească credința lui eretică, s'a ridicat Sfântul Spiridon și, arătând o cărămidă, a zis: «Vezi cărămida aceasta? Din trei elemente e alcătuită:

din pământ, apă și foc, însă ea una este. Așa și Dumnezeu: este Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, dar toți trei unul sunt».

Sfânta Biserică creștină Ortodoxă învață, deci, că este un singur Dumnezeu, o unică ființă dumnezeiască, deosebită însă în trei fețe sau persoane: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, fiecare din ele fiind Dumnezeu desăvârșit, dar nu trei Dumnezei, ci unul singur.

Mintea noastră nu poate cuprinde și înțelege deplin taina aceasta atât de mare, fiindcă Dumnezeu este nemărginit în ființa și însușirile Sale, dar din ce ni s'a descoperit, noi mărturisim și credem tot ce am aflat despre El.

Care sunt însușirile lui Dumnezeu, cunoscute de noi?

Insușirile lui Dumnezeu sunt:

Există un singur Dumnezeu (Deut VI, 4; Ps. 82, 12; Isaia 37, 16, 20; Marcu 12, 29; Romani 3, 80), **care există prin sine însuși** (Exod 3, 14; Apoc. 1, 17; 22, 13); **este neschimbat**, adică nu se schimbă nici în privința ființei, nici în privința judecării (Psalm 101, 26-27; Romani 11, 29). **El este veșnic**, adică adică n'are nici început, nici sfârșit, nici s'a născut cândva și nici nu va pieri în veac; «Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul», zice Domnul, «Cel ce este, Cel ce va fi, Atotputernicul (Apoc. 1, 8); sau precum zice Psalmistul: «Mai înainte de a se fi făcut munții, pământul și lumea, din veac și până în veac Tu ești» (Psalm 88, 1, 2).

El este **pretutindeni de față și atotștiutor, atotputernic, prea sfânt, prea bun, prea îndurat și îndelung răbdător**, în înțelesul că ajută celor în nevoi, așteaptă îndelungat întoarcerea păcătoșilor și iartă pe cei ce se îndreaptă. El este «Dumnezeul răbdării și al mângâierii» (Romani 15, 5), «bogată în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit» (Efeseni 2, 4).

Noi zicem: «Dumnezeu-Tatăl», rostind prin aceasta credința noastră în prima persoană, sau față a Sfintei Treimi. Dar prin aceasta nu atribuim un rol mai mare vreuneia din persoanele Sf. Treimi, deoarece toate sunt de o ființă, adică însușirile lui Dumnezeu după ființă se potrivesc întru totul și Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Totuși, fiecare persoană a Sfintei Treimi are și unele atribute speciale, însușiri particulare, deosebitoare, sau personale, prin care se deosebesc una de alta.

Insușirile personale ale Tatălui sunt: Este **fără început, nenăscut**; este **Tată** al Fiului și **purcăzător** al Sf. Duh. Deasemenea el este numit: **Creatorul**.

Deci când rostim Crezul, noi începem cu prima persoană a Dumnezeirii, cu Tatăl, arătându-I și însușirea personală de «tată» și de «creator», însă trebuie să știm să al creațiune au luat parte și Tatăl și Fiul și Sf. Duh.

Dar cum a fost făcută lumea de către Dumnezeu?

Mai întâi noi mărturisim că Dumnezeu este «Făcătorul tuturor celor văzute și nevăzute», iar aceasta însemnează că lumea este alcătuită dintr-o parte văzută de ochii noștri trupești și o parte nevăzută. Lumea nevăzută este alcătuită din **ingeri** și a fost adusă de Dumnezeu dintru neființă numai cu gândul Său. Apoi Dumnezeu a făcut, numai cu cuvântul Său, din nimic, lumea văzută (materială), iar la urmă a creat și pe om.

Sfânta Scriptură își începe firul său cu Facerea lumii, împlinită de Dumnezeu în șase zile (Geneză I, 1—31), iar în ziua a șasea a făcut și pe Adam și Eva, cei dintâi oameni, zidiți după chipul lui Dumnezeu (Geneză I, 26-27).

Cum erau la început acești oameni? Ei erau buni și ascultau de Dumnezeu, Creatorul lor. Ei erau nemuritori, atâta timp cât ascultau de poruncile date de Dumnezeu (Geneză II, 16-17), «de a nu mânca din pomul cunoștinței, binelui și răului». Dar diavolul, ascuns sub chipul șarpelui, a amăgit cu vorbe pe Eva, care împreună cu Adam au călcat porunca lui Dumnezeu, mâncând din pomul oprit. Atunci ei au fost izgoniți din Rai, devenind muritori și păcătoși, iar păcatul acesta va rămâne naștere dela fapturnle omeneste ce se vor naște din Adam.

Dar Dumnezeu a făcut o făgăduință, că va trimite un Mântuitor, pe Mesia, care să strivească șarpele, adică pe Satana, și să întoarcă iarăși pe omul pierdut, la dragostea nețărmurită a lui Dumnezeu. Despre aceasta, însă, vom vorbi într'o revistă viitoare.

Preotul V. GREGORIAN

RUGĂCIUNI CĂTRE DUMNEZEU - TATĂL

RUGĂCIUNE PENTRU TOȚI

Doamne, miluește-ne pe noi, că întru tine am nădăjduit ; nu te mânia pe noi foarte, nici pomeni fără-de-legile noastre, ci caută și acum, ca un milostiv, și ne izbăvește pe noi de vrăjmașii noștri, că tu ești Dumnezeul nostru și noi suntem poporul tău, toți lucrul mâinilor tale și numele tău chemăm. Amin.

RUGĂCIUNEA PĂRINȚILOR PENTRU FII LOR

Doamne, Dumnezeul nostru, cela ce cu înțelepciunea ta ai zidit pe om din țărână și ai suflat în fața lui suflare de viață și, binecuvântându-l, ai zis : Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul ; iar la Cana Galileii, prin unul născut Fiul Tău ai binecuvântat nunta și deci nașterea de fii cu multă umilință, rog marea ta bunătate, ca ne-încetat să reverși harul tău și să te milostivești asupra copiilor mei, pe cari tu ai binevoit să mi-i dăruiești. Uplete-i pe ei de înțelepciune și pricepere. Apără-i de toate cursele vrăjmașilor văzuți și nevăzuți. Poruncește îngerilor tăi, ca totdeauna să fie călăuzele și povăzuitoarii lor, spre toate faptele cele bune, ca de-a-pururea să te poată lăuda și mări în vecl. Amin.

DESPRE MERGEREA LA BISERICĂ

Omul, pentru a dovedi că este creștin cu adevărat, urmează să-și trăiască viața lui, potrivit învățăturilor pe care ni le-a dat Domnul nostru Iisus Hristos, și totodată să împlinească toate îndemnurile și povățuirile Sfintei noastre Biserici.

Una dintre cele mai de seamă porunci ale Bisericii, este aceea care te îndeamnă, frate creștine, **să mergi Duminica și în zilele de sărbătoare la Biserică, luând parte la slujba bisericească.**

Sfinții Părinți ai Bisericii, adunați în Sinodul al VI-lea Ecumenic, au hotărât, prin canonul 80, că **«acela care nu ar veni la Sfânta Biserică niciodată, timp de trei săptămâni, să se afurisească»**, dând deslegare dela împlinirea acestei îndatoriri, numai pentru cei care sunt bolnavi și neputincioși, sau pentru aceia care sunt împiedecați de munca lor. Sfântul Prooroc David, (în Psalmul 83, vers. 5, 11), zice: **«Ferice de cei ce locuiesc în casa Ta, Doamne, căci neconținut Te pot lăuda»**; și **«voiesc mai bine să fiu lepădat la pragul lui Dumnezeu, decât să locuiesc în locașurile păcătoșilor»**.

Sunt unii creștini, cari spun însă: «Dumnezeu este pretutindeni, deci mă pot ruga și acasă; de ce să mai merg la biserică?». Este drept că Dumnezeu este pretutindeni, și că oriunde ne-am ruga, El ne aude și ne vede, dar dacă cercetăm Sfintele Scripturi, vedem că rugăciunea trebuie s'o facem, mai ales, în biserică.

Astfel, citim că Noe, după ce a scăpat de potop, a zidit un altar Domnului (Facerea, 8, 21). Patriarhul Iacob, în câmpia Luz, unde i s'a arătat Dumnezeu, a zidit un altar și a numit locul acela Betel, care înseamnă «Casa lui Dumnezeu» (Facerea, 35, 1—15). Dumnezeu a poruncit lui Moisi: «Să-mi faceți un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul poporului» (Ieșirea, 25, 8). Solomon a zidit marea biserică din Ierusalim, și la rugăciunea sa către Dumnezeu pentru a o sfinți, i s'a răspuns: «Iți ascult rugăciunea și cererea pe care ai făcut-o. Sfințesc casa aceasta pe care ai zidit-o, ca să așezi în ea pentru totdeauna numele Meu; ochii Mei și inima Mea vor fi acolo pe vecie» (I Impărați 9, 2, 3). Mântuitorul Hristos propovăduiește adesea în Biserică, învăță că aceste locașuri sunt casa lui Dumnezeu și izgonește cu biciul pe cei care le batjocoresc (Matei 21, versetele 12, 13).

Sfinții Apostoli au zidit biserici, le-au sfințit și s'au rugat în ele.

În afară de aceste arătări din Sfânta Scriptură, se cuvine să ne mai întrebăm:

«Unde poate omul să-și uite de toate necazurile și nevoile sale, ca să se poată ruga în liniște, știind că atunci când ne înălțăm gândul către Dumnezeu, trebuie **«toată grija cea lumească să o lepădăm»**? Liniștea care domnește acolo, chipurile Sfinților zugrăvite pe pereți, mireasma fumului de tămâie, cântările dela strană, tovărășia liniștită a fraților tăi de credință, toate acestea înrăuresc sufletul și-l leagă mai trainic de Dumnezeu, căruia te rogi.

Când creștinul nu merge la biserică, el fură ziua pe care Dumnezeu a oprit-o pentru El, căci așa ne spune Sfântul Ioan Gură de Aur: «Sapte zile are săptămâna și Dumnezeu ne-a dat nouă șase, fără să-și dea Lui mai mult și nouă mai puțin, sau să le împartă măcar pe jumătate — ci ție, frate creștine, ți-a dat șase și El a oprit una singură, și nu te înduri nici în această zi să te oprești dela cele de rând, ci, ca cel ce fură chiar lucrurile sfinte, îndrăznești și tu să răpești această zi, care este una sfântă și orânduită pentru ascultarea învățăturilor sufletești, ca să o întrebuințezi pentru grijile obișnuite. Dar ce vorbesc de o zi întreagă? Ci, măcar două ceasuri dă-le Domnului, Duminica și sârbătoarea».

FLOAREA DARURILOR

COPILUL ȘI MAREA...

Fericitul Augustin a fost un episcop foarte învățat și credincios, care a scris peste o mie de cărți cu învățături creștine. El a trăit către sfârșitul veacului IV și începutul veacului V, fiind de fel din Africa de Nord, pe unde este azi Marocul, și a fost Episcop la Hippo, oraș pe țărmul Mării Mediterane.

Vrând să înceapă să scrie o carte amănunțită «Despre Dumnezeu», nu ajunse decât să aștearnă titlul cărții, fiindcă dacă-și puse în gând întrebarea: «ce este Dumnezeu?», nu mai știu ce să scrie. Și tot gândindu-se mereu, înaintea mesei sale de lucru, asupra acestei întrebări și negăsind o deslegare, porni să facă o plimbare pe țărmul mării. Cum se plimba pe țărm, tot gândindu-se la această întrebare, zări un copil care-și făcuse o gropiță în nisip și căra cu un ciob apă din mare, turnând-o în gropița lui.

— Ce faci, copile? îl întreabă Augustin.

— Vreau să deșert marea în gropița mea!, răspunse copilul, văzându-și de lucru mai departe.

Augustin surâse, înveselit de răspunsul copilului și gândi în sine: «Cât de naivi sunt copiii și ce puțin înțeleg ei! Cum poate să-și închipuie că va putea deșerta marea în gropița lui, și încă cu un ciob!».

Gândul său se întoarse la întrebarea ce-l frământa, dar amintindu-și de jocul copilului, se trezi că-și pune singur întrebarea: «Nu cumva sunt și eu ca acest copil? Cum voi putea eu să cuprind, cu slaba mea minte, întreaga ființă a nemărginitului Dumnezeu și s'o fac înțelească și altora! Cel mărginit nu poate cuprinde pe cel nemărginit. Este deajuns dacă cel ce este mărginit — adică omul — se pleacă înaintea lui Dumnezeu, dacă se supune voinței Lui, dacă-și dă osteneala să cunoască această voie și să trăiască potrivit ei».

Din această întâmplare putem și noi, iubii cititori, să luăm un folos sufletesc, căutând mai întâi să trăim potrivit voinței lui Dumnezeu, pentru a reuși apoi a-L descoperi și în afară de noi. El este pretutindeni, dar dacă nu este în noi înșine mai întâi, nu-l vom putea înțelege niciodată. Iar în noi, el este, prin credință, înainte de orice.

PE PĂMÂNT PACE...

CU CINE TREBUE SĂ DUCEM RĂZBOIU

Nu cred că se poate afla, pe tot întinsul pământului, un singur om cu judecată și cu suflet curat, care să nu dorească pacea. Un credincios — pe care l-am întâlnit într-o Duminică, în tinda Bisericii din satul lui de munte — spunea către semenii săi: «Vreme de douăzeci de ani, tot auzeam preotul spunând în biserică: «Pentru pacea a toată lumea, Domnului să ne rugăm». Și mă miram, întrebându-mă de ce o fi făcând el rugăciunea aceasta, la toate slujbele? Că doar era pace! Și când ai un lucru, nu mai alergi după el. A venit războiul: unii au sângerat pe câmpii îndepărtate; alții ne-am prohodit copiii; unii ne-am văzut agonisita unei vieți de muncă, prefăcută în cenușe; alții ne-am trezit cu casa în ruină. Abia atunci am înțeles cât de trebuincioasă este pacea, cât de sfânt este acest dar dumnezeiesc. De atunci mă rog lui Dumnezeu să o instăpânească iarăși pe tot pământul și să lase omului tihna muncii sale!...».

Adevărul acesta l-am înțeles astăzi toți cei cari am suferit de pe urma cumplitelui război prin care am trecut. Și mai cu seamă l-am înțeles în zilele acestea, când bogătașii pământului, nesățioșii de avuții nemuncite, se svârcolesc să arunce lumea într'un nou măcel.

Cine este creștin adevărat, poate afla din însăși învățătura Bisericii cât este de potrivit firii omenești războiul. Omul nu a fost făcut să trăiască din prădăciune, ca unele animale sălbatice. Omul este făcut să lupte numai cu puterile cele necunoscute și încă nebiruite ale naturii: să le cunoască și să le pună în slujba sa. Porunca pe care Ziditorul a dat-o celor dintâi oameni, a fost aceasta: «Stăpâniți pământul!». Acesta este războiul pe care trebuie să-l poarte fără odihnă omul: să pătrundă toate tainele naturii, să le stăpânească, pentru a-și face cât mai plăcută și mai ușoară viața pe pământ.

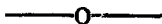
Această luptă, această războire cu tainele firii, o poartă omul de când s'a ivit pe lume. Și prin neconțință trudă, a ajuns să înfrângă și să supună multe din aceste puteri ale naturii; a ajuns să cunoască și să își facă ajutoare din multe taine ale firii. A făcut văzduhul să-l poarte, în zbor, ca pe o pasăre; stăpânește puterea fulgerului și o întrebuițează după voia sa, punând-o să-i lumineze calea și casa, să-l încălzească și să miște fabricile cu ea. Multe puteri ale firii a înfrânt omul, dar și mai multe are încă de biruit. Acesta este singurul război care se cuvine a fi purtat — fără încetare — de către oameni. Căci așa se tâlcuiește porunca Domnului: cuceriți tainele și puterile pământului și stăpâniți-l!...

Războaiele celelalte, războaiele de nimicire, de jaf și de cotropire, — acelea trebuiesc alungate din viața omenirii. Chiar atunci când se ivesc neînțelegeri între oameni și popoare, ele pot fi împăcate cu mintea, nu cu forța; cu înțelepciunea, nu cu sabia. Căci, pentru aceea, dintre toate viețuitoarele pământului, numai omul are minte și pricepere.

Nu este, atunci, dreptă învătătura Sfintei noastre Biserici, care socotește pe făcătorii de pace fii ai lui Dumnezeu, ca pe unii care nu batjocoresc firea omenească, ci, dimpotrivă, o slujesc? Nu este, atunci, îndreptățită osândirea celor ce umblă să învrăjbească popoarele, arătându-se mai răi decât dobitoacele și sfășindu-se ca fiarele cele sălbatice?

Să purtăm, dar, războiul cel rânduit nouă oamenilor, pentru cunoașterea tainelor firii, pentru supunerea și stăpânirea lor. Și să alungăm — cu toată hotărîrea — din viața noastră, războaiele cele pustiitoare și aducătoare de suferințe și ruine.

ALEX. RADU

APELUL CONSILIULUI MONDIAL AL PĂCII

În cursul lunii Aprilie va începe în toată țara strângerea de semnături pe Apelul Consiliului Mondial al Păcii, cu privire la încheierea unui Pact al Păcii, între cele cinci mari puteri ale lumii. De pe acum, milioane de oameni din țara noastră așteaptă cu nerăbdare să semneze acest Apel, dovădind încăodată voința hotărîată a întregului nostru popor de a apăra pacea lumii și de a sprijini toate măsurile menite să înlăture primejdia unui nou război mondial. Iată cuprinsul acestui Apel, care înmănușiază speranțele tuturor oamenilor pașnici de pe pământ:

«Răspunzând năzuințelor milioanei de oameni din întreaga lume, oricare ar fi părerea lor asupra cauzelor care dau naștere primejdiei unui nou război mondial;

«În numele întăririi păcii și asigurării securității internaționale;

«Orem încheierea unui Pact al Păcii între cele cinci mari puteri — Statele Unite ale Americii, Uniunea Sovietică, Republica Populară Chineză, Marea Britanie și Franța.

«Vom considera refuzul guvernului oricăreia dintre marile puteri, de a se întruni în scopul încheierii unui Pact al Păcii, drept o dovadă a intențiilor agresive ale acestui guvern.

«Chemăm toate țările iubitoare de pace să sprijine cererea cu privire la încheierea acestui Pact al Păcii, deschis tuturor statelor.

«Punem semnăturile noastre pe acest Apel și chemăm pe toți oamenii de bună credință și toate organizațiile care se străduiesc să întărească pacea și să-l semneze.

Biserica noastră Ortodoxă sfătuiește și îndeamnă pe toți credincioșii ei să fie cei dintâi care să semneze Apelul Consiliului Mondial al Păcii.

SFATURI FOLOSITOARE

TREBURILE PLUGARULUI LA ÎNCEPUTUL PRIMĂVERII

Iată-ne, după o iarnă blândă, la începutul primăverii. Un an nou de muncă se deschide înaintea plugarului harnic. Pământul așteaptă să fie răscolit cu plugurile și să primească în brazde sămânța roditoare, care va da hrană tuturor. Creștinul are datoria să-și încordeze brațele, muncind fără preget, pentru belșugul casei lui și al semenilor săi.

Nu trebuie să uite nimenea, că Biserica noastră ortodoxă pune mare temei pe faptele omului, pe cele ce săvârșește el, pe strădanile și pe împlinirile sale. Chiar mântuirea este strâns legată de fapte, căci scris este în Sfânta Scriptură: «credința fără fapte, moartă este» (Iacov II, 17).

Șidacă însăși mântuirea este dobândită prin fapte, cu atât mai mult viața noastră cea pământească este alcătuită dintr'un nesfârșit sir de fapte, din nenumărate osteneți, din muncă neșovăelnică. Hristos și Apostolii Săi au cuvinte aspre pentru cel ce nu împlinește porunca lui Dumnezeu, de a-și agonisi cele de trebuință, prin sudoarea frunții sale. Ei poruncesc ca acela care nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce, îndepărtându-l, astfel, chiar dela mila și ajutorul semenilor săi. **Și Iisus a muncit, până la vârsta de 30 de ani, alături de bătrânul Iosif, dulgherul din Nazaret. Și Apostolii au fost muncitori cu brațele, pescarii săraci care înfruntau furtunile, frigul și valurile, pentru a-și aduna hrana.**

Pe vremea aceea, munca era socotită o rușine; credința creștină a arătat că ea este o poruncă dumnezeiască. Astăzi, în țara noastră, datorită dreptelor orânduiri statornicite de popor, munca este o mare cinste.

Iată dece, — și ca fii ai Patriei noastre, și ca închinători ai Bisericii lui Hristos—cu toții avem datoria de a munci. Cel ce trândăvește—acum, când muncile de primăvară se află în tolu lor — săvârșește un mare păcat și față de Biserică și față de Patrie. Cel ce râvnește să se poarte ca un creștin adevărat, acela trebuie «să se ostenească, lucrând cu mâinile lui, lucru cinstit, ca să dea și celui ce n'are» (Efeseni IV, 28). Muncind cu râvnă pământul, făcând la timp semănăturile de primăvară, creștinul plugar își cheazășuește belșugul casei sale, dar împlinește și marea poruncă a iubirii aproapelui. Cine îndeamnă la trândăvie, acela este lup îmbrăcat în piele de oaie, care împinge spre pierzanie, sufletele lesne încrezătoare.

Biserica noastră își povătuiește pe toți credincioșii ei să fie printre cei dintâi în împlinirea datoriei de cinste, pe care o au plugarii din întreaga țară: săvârșirea muncilor de primăvară, cu râvnă și la timp.

VEȘTI DIN ȚARĂ ȘI DIN LUME

✠ La 22 Februarie, anul acesta, preoțimea din Capitală a sărbătorit pe I.P.S. Patriarh Justinian, cu prilejul împlinirii vârstei de 50 de ani. În Catedrala Patriarhală s'a săvârșit o frumoasă slujbă, după care P. S. Episcop Antim Târgovișteanu a înfățișat, într'o caldă cuvântare, viața de muncă și de jertfe închinată Bisericii, a Părintelui nostru Patriarh. Cuvânt de închinare a adus și preotul P. Statov, Superiorul bisericii ruse din București. După datina creștinească, preoțimea Capitalei a prezentat, la Cabinetul I. P. S. Patriarh Justinian, câteva daruri alese.

✠ Înalt Prea Sfințitul nostru Patriarh Justinian a primit o scrisoare din partea marelui cărturar F. Joliot-Curie, președintele Comitetului Mondial al Păcii, prin care Consiliul Mondial al Păcii arată că alăturarea Bisericii noastre Ortodoxe la lupta pentru apărarea păcii a avut un puternic răsunet printre creștinii din lumea întreagă.

✠ În ziua de 14 Ianuarie 1951, I. P. S. Patriarh Justinian, împreună cu P. S. Episcop Chesarie al Dunării de Jos, au sfințit marea catedrală din Constanța, reconstruită după război. Au luat parte la această sfântă slujbă mulți preoți și credincioși din Dobrogea.

✠ În Polonia s'a judecat de curând procesul unor spioni, care lucrau împotriva țării și poporului polonez. Ei făceau parte dintr'o organizație religioasă numită «Martorii lui Iehova», care — în chip fățarnic — spunea că răspândește o nouă credință religioasă; toți vinovații au recunoscut că făceau spionaj, pentru banii pe care-i primeau din America.

TIPOGRAFIA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MISIUNE ORTODOXĂ